

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.I.20.848/2015/3. szám

A Szegedi Ítéltábla a **pártfogó ügyvéd neve (címe))** által képviselt **felperes neve (címe)** szám alatti tartózkodási helyű felperesnek - a dr. Pipicz Lajos ügyvéd által képviselt **alperes neve (címe)** szám alatti székhelyű alperes ellen kártérítés iránt indított perében a Szegedi Törvényszék a 2015. február 12. napján kelt 1.P.21.083/2014/18. számú ítélete ellen a felperes részéről 35. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, megfellebbeezett rendelkezéseit helybenhagyja.

A pártfogó ügyvéd díját az állam viseli.

Kötelezi a felperest, fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 96.000,- (Kilencvenhatezer) forint le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S :

A felperes 2012. augusztus 24-től szívdességi lakáshasználóként lakott a **(város neve, utca, házszám)** alatti ingatlanban, ahol szeptember 12-én tartózkodott utoljára. A Rendőrkapitányság **(város neve)** Vizsgálati Osztály Életvédelmi Alosztályának munkatársai büntetőeljárás keretében 2012. szeptember 22-én előállították, majd őrizetbe vették, ezt követően a bíróság elrendelte előzetes letartóztatását.

A felperessel szemben folyamatban volt büntető eljárásban a nyomozóhatóság két ízben, 2012. szeptember 22-én és október 25-én tartott házkutatást. Mindkét alkalommal a lakás tulajdonosa, **(tulajdonos neve)** volt jelen, aki a jegyzőkönyvben rögzítettek szerint nem kérte hatósági tanú alkalmazását és akit tájékoztattak az őrizetében hagyott bűnrel kezeléséről is. Az első alkalommal a felperes által használt szobában 1 db fekete és 1 db piros színű bőröndöt találtak, melyek közül az utóbbi lakattal volt lezárva, így a házkutatás során csupán a fekete színű bőrönd tartalmát vizsgálták át és lefoglalták a benne talált technikai eszközöket. A piros színű bőröndöt - felnyitás nélkül - foglalták le és a helyszínről elvitték. A második házkutatáskor foglalták le a fekete bőröndöt annak teljes tartalmával együtt. A felvett jegyzőkönyvekben tételesen felsorolták a megtalált és lefoglalt tárgyakat.

A felperes lopás büntettének alapos gyanúja miatt feljelentést tett arra hivatkozással, hogy a nyomozóhatóság házkutatásakor fellelt és lefoglalt vagyontárgyakon kívül több olyan értéktárggyal

is rendelkezett, amelyek akkor már a lefoglalt bőröndökben nem voltak meg, azokat - állítása szerint - a lakás tulajdonosa eltulajdonította. A **(város neve)**-i Rendőrkapitányság 2013. augusztus 20-án kelt .../2013.bü. szám alatti határozatával az e tárgyban folyt nyomozást megszüntette, a felperes panaszát a **(város neve)**-i Járási Ügyészség 2013. október 17-én .../2013/9-I. számú határozatával elutasította.

A felperes keresetében 6.000.000,- forint kártérítés megfizetésére kérte az alperes kötelezését. Előadta, az alperes alkalmazottai a házkutatás során nem a jogszabályi előírásoknak megfelelően jártak el, amikor nem gondoskodtak le nem foglalt értékei biztonságos megőrzéséről, ezért azokat illetéktelen személyek eltulajdoníthatták.

Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Véleménye szerint a felperes nem bizonyította kétséget kizáróan a kártérítés konjunktív feltételeinek fennálltát, a kár bekövetkezését. Olyan felróható, illetve kirívóan jogellenes magatartást pedig az alperes nem tanúsított, amelynek alapján megállapítható lenne kártérítési felelőssége.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Indokolásában a Ptk. 339. § (1) bekezdésére és 349. § (1) bekezdésére hivatkozással kiemelte, a lefolytatott bizonyítás, a nyomozati iratokban fellelhető tanúvallomások alapján nem állapítható meg, hogy a házkutatás idején a felperes által felsorolt értékes ingóságok a táskáiban meg lettek volna, így az sem, hogy az alperes alkalmazottait mulasztás terhelné. A kár bizonyíthatatlansága, illetve jogellenes magatartás hiányában az alperesi kártérítési felelősség megállapításának nincs helye.

Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést annak részbeni megváltoztatása és az alperes 1.200.000,- forint kártérítésre kötelezése érdekében. Továbbra is fenntartotta az elsőfokú eljárás során kifejtett álláspontját, miszerint az alperes nyomozói a házkutatás során a fekete színű bőröndöt és annak le nem foglalt tartalmát a helyszínen hagyták, arról leltárt, vagy egyéb feljegyzést nem készítettek, nem biztosították, hogy ahhoz senki ne férhessen hozzá. Kifogásolta azt is, hogy hatósági tanút, illetve a házkutatást szenvedő érdekeinek védelmére megfelelő személyt nem alkalmaztak, ennek során több, a nyomozás részletes szabályairól, valamint a büntetőeljárásról szóló jogszabály rendelkezéseit megsértették.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helyes indokai szerinti helybenhagyására irányult.

A fellebbezés alaptalan.

A felperes keresetét közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése címén terjesztette elő, ezért az elsőfokú bíróság helytállóan vizsgálta elsősorban azt, hogy a kártérítési felelősség megállapításához szükséges, a Ptk. 339. § (1) bekezdésében szabályozott általános és a 349. § (1) bekezdés szerinti speciális feltételek megvalósultak-e. Ennek keretében a felperesi károsultnak kellett bizonyítania az alperes kirívóan jogellenes magatartását és az ezzel okozati összefüggésben előállott kárát, valamint az ilyen jellegű kártérítésre irányadó speciális törvényi rendelkezés alapján azt, hogy a kár rendes jogorvoslattal nem volt elhárítható és a kár elhárítására alkalmas rendes jogorvoslati lehetőségeket igénybe vette. Általánosságban véve fontos leszögezni, hogy a jogalkalmazó szervek felelősségét csak kirívóan súlyos jogalkalmazási és jogértelmezési tévedés alapozza meg (eBDT2008. 1817.). Akár a kártérítés általános, akár speciális feltételei nem állapíthatók meg, a kártérítés jogalapja hiányzik.

A perbeli esetben a felperes maga nyilatkozta azt, hogy a szívességiként használt **(város neve, utca,**

házsám) alatti lakásban 2012. szeptember 19-ig tartózkodott (12. számú tárgyalási jegyzőkönyv 1. oldal), előállítására és őrizetbe vételére három nappal később, szeptember 22-én került sor. Az alperes nyomozói először ezen a napon tartottak házkutatást az általa használt ingatlanban, következésképpen a felperesnek a sikeres perléshez első lépésben bizonyítania kellett, hogy az állítása szerint hiányzó értéktárgyak még a házkutatás napján is fellelhetők voltak börtöndjében. A bizonyítékokat mérlegelve helytállóan jutott az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, hogy az eljárás során kétséget kizáróan nem sikerült igazolnia az értéktárgyak házkutatáskori meglétét, ezzel azt, hogy a felperesnek az alperes magatartásával oksági kapcsolatban ténylegesen kára keletkezett volna. Nem zárható ugyanis ki az, hogy a lakás felperesi elhagyása és a házkutatás közti három nap alatt tűntek el ingóságai, melyért az alperest felelősség nem terhelheti, hiszen ezekben a napokban kizárt volt részéről az állított károkozás.

A Ptk. 339. § (1) bekezdésének fogalmi elemei ekként hiányoznak, helyesen döntött ezért az elsőfokú bíróság a kereset elutasításáról.

A fellebbezés kapcsán az ítéletábra az alábbiakat emeli ki:

A lefoglalás és a büntetőeljárás során lefoglalt dolgok kezelésének, nyilvántartásának, előzetes értékesítésének és megsemmisítésének szabályairól, valamint az elkobzás végrehajtásáról szóló 11/2003. (V. 8.) IM-BM-PM együttes rendelet (a továbbiakban: R.) 2. § (1) bekezdése szerint, ha a bűnjel hatósági letétbe helyezése nem indokolt és megfelelő őrzése biztosítható, a hatóság azt a lefoglalást szenvedő birtokos, tulajdonos, használó, ezek megbízottja vagy képviselője (érdekelt) őrizetében hagyhatja, vagy ha további vizsgálata nem szükséges, őrizetbe kiadhatja. Ha a hatóság a bűnjelet az érdekelt őrizetében hagyja, őt a kötelezettségeire és jogaira figyelmeztetnie kell, melyet a lefoglalásról készült jegyzőkönyvben fel kell tüntetni. A figyelmeztetésnek - a büntetőjogi következmények mellett - ki kell terjednie arra is, hogy az érdekelt a bűnjel kezeléséről (tartásáról, tárolásáról, őrzéséről) saját költségén úgy köteles gondoskodni, hogy a bűnjel állaga, különösen minősége, használhatósága, értéke ne romoljon, bizonyítási eszközként való felhasználhatósága ne kerüljön veszélybe, továbbá a bűnjelet állagának sérelme nélkül is csak akkor használhatja, ha azt a hatóság engedélyezi.

Az alperes nyomozói által végzett, 2012. szeptember 22-én eszközölt lefoglalás jegyzőkönyvéből megállapíthatóan az érdekelt, **(tulajdonos neve)** jelenlétében történt az eljárási cselekmény foganatosítása, akit egyúttal tájékoztattak az őrizetében hagyott bűnjel kezeléséről a rendeletben foglaltaknak megfelelően. A kényszerintézkedést elszenvedő a házkutatás ellen panasszal nem élt.

A felperesi érveléssel szemben a kényszerintézkedés során **(tulajdonos neve)**-t érdekelt személynek kellett tekinteni. Ő ugyanis a felperes ráutaló magatartásával letéteményessé (Ptk. 462. § (1) bekezdés) vált, ezzel - az R. szövegezése szerint - a tulajdonos „megbízottjává”, azaz érdekeltté. Azzal, hogy a felperes a lakást elhagyta, ott maradt ingóságait ráutaló magatartással a lakás tulajdonosára bízta, aki a megőrzést - a körülményekből következően - ingyenesen vállalta. Ez egyben azt is jelenti, hogy az R.-ben előírt figyelmeztetést **(tulajdonos neve)**-vel, mint a lakás tulajdonosával és a felperes ingóságainak letéteményesével kellett közölni, amit a cselekményt foganatosító nyomozók meg is tettek, ennek ténye az ott felvett jegyzőkönyvben szerepel.

Az alperes tehát a házkutatás és lefoglalás során az irányadó jogszabályok rendelkezéseit nem sértette meg.

Nem alapos a fellebbezésnek a hatósági tanú igénybe vételének hiányára alapított érvelése sem. A büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (Be.) 149. § (4) bekezdése értelmében a házkutatást rendszerint az érintett jelenlétében kell elvégezni. Ha a házkutatáson az érintett, illetőleg a védője, képviselője vagy megbízott hozzátartozója nincs jelen, az érintett érdekeinek védelmére olyan személyt kell kirendelni, akiről alaposan feltehető, hogy a házkutatással érintett érdekeit megfelelően védi (149. § (5) bekezdés). Az első házkutatás alkalmával felvett jegyzőkönyv szerint a

nyomozás alapját képező büntetőeljárásban - a fentiekben már részletezettek szerint - **(tulajdonos neve)** kényszerintézkedéssel érintett személy volt, aki kifejezetten nyilatkozott arról, hogy hatósági tanú alkalmazását nem kéri.

Összességében a büntetőeljárás alatt keletkezett nyomozati iratok tartalmából egyértelműen megállapítható, hogy az alperes a vonatkozó jogszabályoknak kifogásolt intézkedése során eleget tett, olyan egyéb kirívóan súlyos jogszabálysértést pedig a felperes nem jelölt meg, amely az alperes kártérítési felelősségét egyébként megalapozná.

A kifejtettekre tekintettel az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért köteles az alperes másodfokú eljárásban felmerült, jogi képviseletével összefüggő költségének viselésére, melynek mértékét az ítéletábra a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja, valamint (5) és (6) bekezdései alapján, a kifejtett munkával arányosan, mérlegeléssel állapított meg.

A pártfogó ügyvéd díjáról a Pp. 78. § (2) bekezdése alapján rendelkezett azzal, hogy a kirendelő határozatban foglaltaknak megfelelően azt az állam viseli.

A felperes a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése és 15. § (1) bekezdése szerint köteles a le nem rótt fellebbezési eljárási illeték megfizetésére.

S z e d , 2015. év január hó 22. napján.

Dr. Kiss Gabriella s.k. . Bánfalvi-Bottyán Csilla s.k.. Bálint Attila s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

táblabíró